

Sygn. akt VII U 2609/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Szacoń

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2015 roku w Lublinie

sprawy T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty wypadkowej na dalszy okres

na skutek odwołania T. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 21 listopada 2014 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala T. K. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy poczynszony od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 1 listopada 2016 roku.

Sygn. akt VII U 2609/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 listopada 2014 roku ZUS w L. odmówił T. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 29.08.2005 r. ze względu na to, że Komisja Lekarska nie stwierdziła niezdolności do pracy związanej z tym wypadkiem (k. 305 a.r.).

Od powyższej decyzji odwołał się wnioskodawca kwestionując ocenę Komisji Lekarskiej. Jego zdaniem jest osobą niezdolną do pracy w związku ze wskazanym wypadkiem gdyż jego stan zdrowia, mimo systematycznego leczenia nadal ulega pogorszeniu.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania powołując się na ustalenia lekarzy orzeczników.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. K. ur. (...), posiadający wykształcenie zawodowe mechanik-kierowca, pracował jako malarz-piaskarz, operator-sprężarek.

W dniu 10.10.2014 r. złożył w ZUS wniosek o ustalenie prawa renty wypadkowej. Do wniosku przedłożył zaświadczenie o stanie zdrowia oraz dokumentację medyczną. W aktach ZUS znajdował się materiał dowodowy wskazujący, że T. K. w dniu 29.08.2005 r. uległ wypadkowi przy pracy polegający na tym, że po dźwignięciu ciężaru poczuł ból kręgosłupa

łędźwiowego. Od 22 lutego 2007 roku do 31 października 2014 r. wnioskodawca z powodu powyższego wypadku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (akta rentowe).

W dniu 28.10.2014 r. wnioskodawca został przebadany przez Lekarza Orzecznika ZUS, który rozpoznał u T. K. zespół pourazowy L-S korzeniowy dyskopatię L2 do S1, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa i uznał badanego za częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 29.08.2005 r. (k. 19 dok. med.).

Po zgłoszeniu przez Głównego Lekarza Orzecznika zarzutu wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika z dnia 28.10.2014 r., Komisja Lekarska ZUS po dołączeniu odpisu historii choroby wnioskodawcy z Poradni(...) uznała, orzeczeniem z dnia 14 listopada 2014 r., iż T. K. jest częściowo niezdolny do pracy ze względu na ogólny stan zdrowia, natomiast nie jest niezdolny do pracy w związku z przebyтым w 2005 r. urazem przeciążeniowym kręgosłupa (dok. med.).

Na podstawie powyższego orzeczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., wydał w dniu 21 listopada 2014 r. zaskarżoną decyzję (k. 305 a.r.).

Skutkiem wniesionego odwołania w celu ustalenia niezdolności do pracy, jej związku z wypadkiem przy pracy z dnia 29.08.2005 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: neurologa, urologa i laryngologa.

W opinii z dnia 16 lutego 2015 r. oraz jej uzupełnieniu z 3 czerwca 2015 r. i 30 czerwca 2015 r. biegli neurolog i urolog rozpoznali u T. K. zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, wielopoziomową dyskopatię łędźwiową z zespołem bólowym korzeniowym, zaburzenia dyzuryczne do diagnostyki i leczenia specjalistycznego i uznali badanego za częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem z dnia 29 sierpnia 2005 r. nadal od dnia 1 listopada 2014 r. do dnia 1 listopada 2016 r.

Biegli podnieśli, iż z dokumentacji medycznej wynika, że po wypadku w dniu 29 sierpnia 2005 r. do 2014 r. orzekana była niezdolność do pracy wnioskodawcy związana z wypadkiem. Schorzeniem sprowadzającym niezdolność do pracy była: niewydolność statyczno-dynamiczna kręgosłupa 1-s w przebiegu wielopoziomowej dyskopatii oraz zmian zwyrodnieniowych z utrzymującym się zespołem bólowym korzeniowym z objawami ubytkowymi (orzeczenie z dnia 14.02.2006r). W ostatnim orzeczeniu stwierdzającym obecność częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem (z 2.12.2013r) rozpoznano: zespół korzeniowy 1-s, dyskopatię L2-S1, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa. Po dacie tego orzeczenia opiniowany odbył rehabilitację w ramach prewencji ZUS (P.) i miał wykonane badanie MR kręgosłupa (15.09.2015r) w którym wykazano obecność zmian zwyrodnieniowych oraz wielopoziomowe wypukliny krążków międzykręgowych z największym uwypukleniem krążka międzykręgowego na poziomie L2-L3. Na tej podstawie Komisja ZUS przyjęła, że obecne dolegliwości są związane z przepukliną dyskową na tym właśnie poziomie i nie jest to związane z przebyтым wypadkiem postępującymi zmianami zwyrodnieniowymi. Biegli wskazali, iż stanowisko Komisji jest nieuzasadnione. Podnieśli, że niewątpliwie wraz z wiekiem narastają zmiany zwyrodnieniowe w zakresie kręgosłupa jednak uraz przebyty w 2005 r. i związane z nim naruszenie stabilizacji powoduje, że narastanie tych zmian jest większe. Masywna wypuklina L2-L3 powodująca stenozę kanału kręgowego była opisywana w badaniu MR już w 2006 r. tak więc była obecna przez cały okres w którym orzekano niezdolność do pracy w związku z wypadkiem. Ponadto zgłaszane dolegliwości bólowe dotyczą obszaru związanego z drażnieniem korzeni tworzących nerw kulszowy (wskazuje na to lokalizacja bólu oraz obecność objawy Laseque^(.)) a natomiast w przypadku jeśli występowanie dolegliwości bólowych przypisali jedynie do przepukliny dyskowej L2-L3 (jak stwierdza Komisja ZUS) bóle powinny mieć charakter rwy udowej (a więc o innej lokalizacji) (k. 10, 11, 35, 37).

Po uzupełnieniu opinii przez biegłego neurologa, żadna ze stron nie zgłaszała zastrzeżeń do opinii.

Sąd ostatecznie pominął dowód z opinii laryngologa, uznając, iż sporne okoliczności w sprawie zostały wyjaśnione.

Biorąc pod uwagę cały materiał zgromadzony w sprawie, sąd ustalił, że wnioskodawca jest częściowo, okresowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Ze względu na przedmiot powyższych ustaleń sądu w niniejszej sprawie, które opierały się na wiadomościach specjalnych o charakterze medycznym, zostały one oparte w zasadniczej mierze na opinii biegłych. Sąd jedynie sformułował dla nich tezę dowodową i dokonał ich doboru - odpowiednio do specjalności, mając na uwadze wynikającą z dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej historię medyczną ubezpieczonego, a także treść jego kolejnych wniosków. Ponadto sąd miał obowiązek dokonać oceny przedłożonych przez biegłych opinii w oparciu o wynikającą z art. 233 k.p.c. zasadę swobodnej oceny dowodów, tj. wedle reguł logiki oraz własnego przekonania popartego wszechstronnym rozważeniem zebranego w sprawie materiału. To ostatnie dotyczyło głównie obowiązku zestawienia oceny dokonanej przez biegłych z dołączoną do sprawy dokumentacją medyczną -- aktualną na dzień wydawania decyzji przez organ rentowy - oraz zmianami oceny stanu zdrowia ubezpieczonego przez organy orzecznictwa lekarskiego ZUS. Należy jednak zaznaczyć, że chodziło tutaj o ocenę dowodu z opinii biegłych jedynie pod kątem jej rzetelności, kompletności i logiki zawartych w niej wywodów. Siłą rzeczy sąd nie jest władny dokonać fachowej, w tym wypadku medycznej oceny takiej opinii.

W oparciu o powyższe sąd uznał opinię biegłych z zakresu neurologii i urologii, po jej ostatecznym uzupełnieniu w dniu 3.06.2015 r. i 30.06.2015 r. za kompletną, szczegółową oraz logiczną - zarówno w zakresie postawionej przez biegłych tezy, jak i jej uzasadnienia. Dlatego też wskazana opinia zasługiwała na miano wiarygodnej i stanowiła dostateczną podstawę dokonanej przez sąd ustalenia.

Przywołane wyżej wywody biegłych co do stanu zdrowia wnioskodawcy, zawarte w pierwotnej opinii, są wnikiwe i przekonujące. Biegli szczegółowo, w zakresie swoich specjalności, odnieśli się do stanu zdrowia ubezpieczonego i logicznie wskazali, w jaki sposób ten stan zdrowia przekłada się na możliwości jego funkcjonowania, w tym na płaszczyźnie zawodowej.

Sąd zważył, co następuje:

Wobec powyższego odwołanie zasługiwało na uwzględnienie, a zaskarżona decyzja podlegała odpowiedniej zmianie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6) ustawy z dnia 30 października 2002 o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t. j.

Dz.U. z 2009 r., nr 167, poz. 1322 ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tego tytułu. Z kolei w myśl art. 16 powołanej ustawy, w przypadku ustalenia prawa do takiego świadczenia lekarz orzecznik lub komisja lekarska ustala również niezdolność do pracy oraz jej związek z wypadkiem przy, a następuje to z odpowiednim zastosowaniem przepisów emerytalno-rentowych.

W świetle art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z kolei na mocy art. 17 ust. 2 ustawy wypadkowej, prawo do renty określonej tą ustawą powstaje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem.

T. K. jest okresowo, częściowo niezdolny do pracy i niezdolność ta ma związek z wypadkiem, jakiego doznał w dniu 29.08.2005 r. przy pracy.

Wobec powyższego wnioskodawcy w świetle art. 107 ustawy o emeryturach i rentach wnioskodawcy przysługuje nadal prawo do spornego świadczenia.

Mając powyższe na względzie wszystkie przedstawione okoliczności, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc. orzekł, jak na wstępie.